

CREATIUNEA NOUĂ

„Iată din nou că vinea în Christus, că împărăția cerească este aproape, și acum faceți penitență” — 2 Corinteni 5:17.

DUCA creștinii dinaintea lui Hristos și după El, în viața lor, au avut de suferit multe lucruri, dar în cele din urmă au fost răscumplați. Înainte de a veni în lume, Hristos a suferit pentru noi, și noi trebuie să suferim pentru El. Dar, după ce am fost răscumplați, trebuie să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă.

Creștinii trebuie să trăiască în viața lor o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă.

„Creația nouă” înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă.

„Creația nouă” înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă.

„Creația nouă” înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă.

„Creația nouă” înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă.

INTRODUCERE

„Creația nouă” înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă. Aceasta înseamnă să trăim în viața noastră o viață nouă, o viață de creație nouă.

Enoch

CREAȚIUNEA NOUĂ

„Deci dacă este cineva în Christos, este făptură nouă: cele vechi au trecut, iacă, toate s'au făcut noi.” — 2 Corinteni 5:17.

DUPĂ creerea omului în chipul și asemănarea sa, Dumnezeu s'a „repausat de toate lucrurile sale pe care le crease și le făcuse. (Facere 2:2) Aceasta odihnă trebuie înțeleasă că s'a repausat numai în ce privește lucrurile create și făcute în legătură cu pământul nostru. Omul era culmea și coroana creațiunii pământești a lui Dumnezeu, care era desăvârșit.—Deuteronomul 32:4.

²Nu e nevoie să credem că Dumnezeu a preștiut sau preorânduit că omul va păcătui. Dacă am lua ca bază judecata și rațiunea omenească, am presupune că Dumnezeu a preorânduit că omul va păcătui, iar atunci ar urma că el n'a fost liber în ce privește calea pe care trebuie să și-o aleagă. Prin cuvântul său Dumnezeu ne invită să judecăm împreună cu dânsul, iar judecata și raționarea de care ne putem folosi nu poate fi alta decât aceea de care omul e capabil. În marginile raționării omenești următoarea concluziune pare că ar fi la loc, și anume:

„Atotputernicul Dumnezeu avea puterea să știe totul dinainte și tot dinainte să orânduiască toate cu privire la om. Faptul că Dumnezeu avea putința să cunoască calea pe care omul va apuca, ne duce la concluzia, că Dumnezeu avea puterea să înlăture aceleași cunoștințe despre ceea ce va face omul sub anumite împrejurări, pe care nu vrea să le știe; și astfel în loc să preorânduiască și să preștie ce cale va lua creațiunea sa, Dumnezeu și-a făcut planul într'ășa fel, încât să se potrivească oricărei întâmplări neașteptate. Prin aceasta înțelegem ca și când Dumnezeu ar fi spus omului: „Toate acestea ce ți-am spus poți să le ai și să le faci; anumite alte lucruri nu poți să le ai și nici nu e voie să le faci; urmând pe calea pe care ți-am croit-o vei umbla în armonie cu mine și vei trăi; dar când vei apuca pe cealaltă cale, vei umbla împotriva mea și vei muri.” Omul era astfel liber ca să apuce pe o cale sau pe alta.

⁴Omul și-a ales calea cea rea cu voința. Fiind ne statornic în legea sa Dumnezeu l'a pus la moarte. Dacă omul își alegea calea cea bună și

făcea aceea ce Dumnezeu îi rânduisese să facă, el ar fi avut prilejul să umple pământul cu o rasă desăvârșită și fericită spre mărirea lui Dumnezeu. În acest caz nu ar fi fost nevoie nici de jertfa de răscumpărare a Domnului sau de planul răscumpărării. Dar din moment ce omul și-a ales calea cea rea, el trebuia să moară și cu dânsul toți urmașii săi trebuiau să piară, dacă Dumnezeu nu va face ceva pentru răscumpărarea lor. Astfel planul lui Dumnezeu trebuia să fie așa, că în cazul când omul va apuca pe drumul cel rău, el să pună în aplicare numaidecât planul său de mântuire.

⁵După cum știm omul a apucat pe acest drum greșit, iar mijlocul lui Dumnezeu pentru scăparea sa este creațiunea cea nouă. Aceasta o învățăm din făgăduința lui Dumnezeu către Abraham: „În seminția ta se vor binecuvânta toate familiile pământului.” Înainte de a veni binecuvântarea trebuia astfel să se întâmple alegerea și găsirea seminției. Seminția este creațiunea cea nouă. Veacuri de-arândul această creațiune nouă a rămas o „taină ascunsă”, a rămas ascunsă până când sosi timpul lui Dumnezeu să „o descopere sfinților.” (Coloseni 1:26) Până și astăzi numai acei care au spiritul Domnului pot înțelege și aprecia această taină a lui Dumnezeu.

INCEPUTUL

„Logos trăia și avea dreptul să trăiască veșnic pe treapta spirituală. El era începutul făpturii lui Dumnezeu. După aceea al deveni agentul lui Dumnezeu pentru crearea tuturor lucrurilor. Logos nu muri niciodată. Viață înscamnă existență și dreptul de a trăi în armonie cu voința lui Dumnezeu. Viața și dreptul la viață al lui Logos fură transferate de pe treapta spirituală pe cea umană. Prin puterea lui Dumnezeu el fu conceput și născut pe pământ ca copil omenească. (Matei 1:17) Printre altele unul din scopurile sale de a fi născut și adus în lume a fost și acela de a aduce mărturie pentru adevărul lui Dumnezeu.—Ioan 18:37.

Christi

⁷Că Logos, ca îndelitate, n'a fost mort în cursul transferării sale de pe planeta spirituală la cea umană, este dovedit și prin cuvintele sale proprii: „Înainte de a fi Abraam sunt eu.” (Ioan 8:55) Cuvintele sale implică o viață în continuitate. A muri înseamnă a pierde orice existență, și fără a mai avea vre-un drept oarecare. Astfel când Isus a spus: „Mai înainte de a fi Abraam sunt eu”, el a înțeles că dela începutul creației sale și până la acel moment el are dreptul să trăiască.

⁸La vârsta de 30 de ani Isus s'a botezat de către Ioan. Prin aceasta el mărturisia că s'a angajat să facă voia lui Dumnezeu, voința lui Dumnezeu așa cum e prescrisă în carte pentru dânsul. (Psalm 40:9; Luca 3:21-23) Era aceasta voința lui Dumnezeu ca un om desăvârșit, care a fost Isus, să plătească prețul de răscumpărare pentru scăparea lui Adam și a urmașilor săi. Ca om Isus și-a dat dreptul la viață ca răscumpărare pentru omenire, menținându-și însă dreptul de-a și-o lua iarăși și a o întrebuiți în armonie cu voința lui Dumnezeu. Aceasta se dovedește prin cuvintele sale: „Nimeni nu-l ridică dela mine, ci eu îl pun de la mine însumi, putere am ca să-l pun, și putere am ca iară să-l iau.” - Ioan 10:18.

„La timpul consacării sale Isus fu conceput și uns de spiritul lui Dumnezeu ca o creatură nouă în planul lui Dumnezeu. Cu aceasta s'a început de fapt alegerea creației noi. Tot la acel timp s'a așezat temelia, lumii celei noi. (Apocalips 13:8) Era scopul lui Dumnezeu ca această nouă creație să fie compusă din mulți membri, și să aibă pe Isus Christos ca cap. Nu se întelege că el ar fi ales pe indivizii care vor forma noua creație, ci a vrânduit numai o clasă fără deosebire care vor fi persoanele ce se vor uni cu condițiunile atunci când vor fi puse înaintea lor. „După cum ne-a ales-sieși într'însul mai înainte de întemeierea lumii, ca să fim noi sfinți și desăvârșiți înaintea sa, în iubire. Rânduindu-ne pe noi mai dinainte spre înfiere către sine prin Isus Christos, potrivit gășirei cu cale după voința sa, spre lauda măririi darului său, cu care ne-a dăruit în cel iubit.” - Efeseni 1:4-6.

LUCRUL FAPTIC

¹⁰Declarația apostolului e pozitivă, că „dacă este cineva în Christos, este făptură nouă.” El nu spune că dacă este cineva în Christos el este

socolil făptură nouă, socotindu-i-se o existență, ci spune în cuvinte limpezi și hotărâte, că făptura nouă este un lucru de fapt, real. Scripturile nu spun că creațiunea nouă ar fi... care în fine va ajunge la naștere. Nici nu spune că făptura nouă ar fi un embrion, care este conceput, dezvoltat și născut în forma în care o creatură omească este născută...

¹¹Diferite sisteme de religie arată că creațiunea nouă primește sămânța lui Dumnezeu, sau semânța nemurării, iar această semânță crește se dezvoltă și se imprăștie prin corpul omului. Dacă această părere ar fi adevărată, atunci ar fi cu neputință unei creațiuni noi să moară vre-odată, deoarece ceea ce este nemuritor nu poate muri. Dacă unul care este astfel conceput a devenit rău și nelegiuit atunci ar urma că nelegiuirea să nu mai aibă capăt, și tocmai din această cugelare greșită s'a născut teoria chinului veșnic.

¹²Alții au învățat că omul dinlăuntru este noua creație, care primește înlăuntru sămânța nepeirii. Asta e tot așa cum ai spune că omul are suflet într'însul care este ființă aparte și deosebită de el însuși. Amândouă aceste doctrine sunt greșite și nescripturale. Ideea cu privire la conceperea naturală, că arată „trezire și ajungerea” la naștere ar ilustra dezvoltarea creației noi, nu e deloc în armonie cu învățătura scripturilor cu privire la noua făptură. Scriptura arată că dela timpul când noua creatură este concepută și unsă el sau ea este o creatură nouă, și răspunderea lor începe dela acel timp.

PREUMBRIREA NOUEI CREAȚIUNI

¹³Israel după carne a fost ales ca poporul lui Dumnezeu. Acest popor preumbrăia pe noua creatură, care de asemenea este poporul lui Dumnezeu, ales pentru un scop. Israel după trup era ca un fel de cinematograf, întocmit de Dumnezeu pentru preumbrirea lucrului adevărat, pentru preumbrirea adevăratului popor al lui Dumnezeu, creațiunea cea nouă. Iacob, al cărui nume fu schimbat în Israel, a fost de fapt începutul israeliților după trup. Seminția lui Iacob s'a născut în favorurile pe care le-a avut sub pretențiunile legământului legii. Creațiunea cea nouă este Israelul după spirit, care este conceput și dezvoltat sub condițiunile legământului prin sacrificiu.

¹⁴Moise era mijlocitorul sau omul dintre Dumnezeu și Israel. El era vorbitorul lui Dumnezeu către Israel. Printr'însul Dumnezeu a zis popo-

rului: „Acum de veți asculta de vocea mea, și veți păzi legământul meu, veți fi mie popor ales între toate popoarele, că al meu este tot pământul; și imi veți fi mie imperiu preotesc, și națiune sfântă. Acestea sunt cuvintele ce le vei vorbi fiilor lui Israel. Deci Moise veni, și chemă pe bătrâni poporului, și puse înaintea lor toate acestea cuvinte, care le ordonase Dumnezeu. Și tot poporul răspunse într'una și zise: toate vom face câte a zis Dumnezeu. Și Moise reînțoarso lui Dumnezeu cuvintele poporului.”—Exod 19:5-8.

¹⁵Israelii se uniră să facă toate cele ce le-a vorbit Dumnezeu prin Moise. Prin aceasta ei s'au obligat condițiilor acelu legământ, ca să fie supuși lui Dumnezeu. Legământul legii a servit de învățător, ca să călăuzeze și să îndrumeze pe Israel după trup până va sosi timpul lui Dumnezeu pentru începerea creațiunii noi sub Isus Christos ca cap. Dar națiunea lui Israel n'a ascultat de cuvintele lui Dumnezeu și nu s'a ținut de condițiunile legământului lor, pierzând și binecuvântările prevăzute de acel legământ.

¹⁶O mică rămășiță a rămas totuș statornică în credință, și aceia dintre aceștia, cari trăiau în zilele când s'a arătat Domnul, l'au primit și au crezut într'insul și prin aceea au devenit o parte din noua creațiune. (Romani 11:5) Unora ca aceștia și altora care au intrat în Christos. Sf. Petru le zice: „Dar voi sunteți seminție aleasă, preotie împărătească, neam sfânt, popor al său dobândit, ca să vestiți afară virtuțile celui care v'a chemat din întuneric la lumina lui cea minunată: voi care altă dată nu erați popor, iar acum popor al lui Dumnezeu, care nu erați miluți, dar acum ați fost miluți.” (1 Petru 2:9, 10) Astfel se învederează cum Israelul după trup preumbrea pe Israelul după spirit: că aceia care fermează creațiunea nouă nu erau odată poporul lui Dumnezeu, ci deveniră ca atari prin intrarea lor în Christos.

CUM SE FORMEAZĂ

¹⁷Creațiunea cea nouă, numită israelul după spirit, este concepută și dezvoltată sub condițiunile unui legământ. Capul acestei creațiuni noi, Isus, intră într'un legământ cu Tatăl la râul Iordan, legământ în care el se angajase să facă voința Tatălui său. Acest legământ prevedea sacrificiu ca om. Toți acei cari după aceea vor să devină creațiuni noi nu pot pe altă cale decât prin poarta unui legământ de sacrificiu a lui Dumnezeu. (Psalm 50:5) Înainte ca cineva să

poată candida ca membru în noua creațiune a trebuit ca Isus să moară ca om, să fie înviat, ca o ființă divină și să prezinte valoarea vieții sale desăvârșită pământeste în numele lui Dumnezeu ca prețel de răscumpărare pentru omeniire.

¹⁸Astfel alegerea membrilor noii creațiuni în Christos datează dela Rusalii, de atunci de când ucenicii fură concepți de spiritul sfânt. Legământul lor de jertfă însă ei îl făcură mai de vreme sau atunci când l'au primit pe Isus ca și Mesia, ca fiind urmașii săi. Partea lui Dumnezeu din acest legământ cu dânșii s'a făcut atunci când ei au fost îndreptați, concepuți și unși de spiritul sfânt, ceea ce s'a întâmplat la Rusaliu. Cu această ocazie ucenicii deveniră pentru prima oară creațiuni noi sau membri ai creațiunii noi.

¹⁹Creațiunea nouă este clasa aleasă dintre oameni, acei cari sunt adoptați în familia lui Dumnezeu prin Isus Christos. Creațiunea nouă completă înseamnă Christosul întreg. Christos înseamnă unsul lui Dumnezeu. Este Christosul lui Dumnezeu sau unsul lui Dumnezeu. Christos este agenția activă al lui Iehova Dumnezeu, ales pentru a fi întrebuințat la îndeplinirea scopurilor sale bune. Felul lui Dumnezeu de alegere și chemare a acestei noi creațiuni este de mare însemnătate. Cuvântul său ne arată totul în ce privește mijloacele de dezvoltare a membrilor acestei creațiuni. *de aici J. I. I.*

²⁰Observând că rasa întreagă este născută în păcat, și că nici un păcătos nu se poate apropia de Dumnezeu, ce poate omul să facă să ajungă în armonie cu Dumnezeu? Cel dintâi lucru, esențial, este să recunoască că e păcătos, că are nevoie de ajutor și că este neînstare să se ajute pe sine. Trebuie să aibă o dorință ferbinte în sufletul său pentru dreptate. El învață că s'a născut păcătos și s'a născut astfel din pricina lui Adam. El mai învață că Isus Christos este iubitul Fiul al lui Dumnezeu. El dorește să știe mai mult despre Isus și să ajungă cu dânșul în legături de prietenie, deoarece știe că Fiul lui este în prietenie și armonie cu Tatăl său.

²¹Către aceștia Isus zice: „Nimeni nu poate veni la mine dacă nu-l va trage Tatăl care m'a trimis.” (Ioan 6:44) Cum trage Dumnezeu pe păcătoși la Isus? Prin cunoștința pe care păcătosul o obține cu privire la Isus și legătura sa cu Dumnezeu. Mulți dintre creștini pot să-și amintească de unele experiențe din viața lor, înainte de a deveni creștini, în care să vedea mâna lui Dumnezeu, într'un fel sau altul, supraveghindu-i. Nu

este nelaloc să credem, că atunci când Dumnezeu vede o inimă cinstită și care dorește după dreptate el să cauzeze împrejurările care îl înconjoară să-l îndrume pe unul ca acesta spre Isus și astfel să-l îndrume la dânsul.

²²Dovada despre aceasta o găsim în experiențele lui Cornelius. El nu știa nimic despre planul de mântuire prin Isus Christos, dar avea credință și respect pentru Dumnezeu. El avea o dorință cinstită și dreaptă să ajungă în armonie cu Dumnezeu. La timpul convenit Dumnezeu trimite pe Petru la Corneliu ca să spună despre planul de mântuire al lui Dumnezeu prin Isus Christos. (Fapte 10:1-48) Dumnezeu a răsplătit credința și dorința lui Corneliu după dreptate. Și deoarece avea în inima sa această dorință după dreptate și adevăr, Dumnezeu orându-i ca el să primească adevărul. Ceea ce este adevărat despre Corneliu trebuie să fie adevărat în mică sau mai mari măsură despre fiecare, care a ajuns la Domnul.

²³Pentru a veni însă la Domnul omul trebuie să aibă o inimă sinceră și credință în Dumnezeu. (Evrei 11:6) Acela care crede că Dumnezeu există și că răsplătește pe acei cari îl caută cu străduință, are deja din această cunoștință o împrejurare fericită care îl cuprinde și îl atrage la Isus. Apoi când învață că Isus Christos prin moartea și învierea sa a pregătit prețul răscumpărării pentru om, el află că unica cale înapoi spre Dumnezeu și viață nu poate fi decât prin Isus Fiul său. (Ioan 14:6) Unuia ca acesta Isus îi spune: „Dacă ai dori să vii la Dumnezeu și să vii pe calea pe care eu merg, trebuie să te negi pe tine însuși și să-ți iai crucea și să-mi urmezi.” După înțelesul acestei scripturi negarea de sine este consacrarea. Consacrare înseamnă o învoială cu Dumnezeu de a-i face voința necondiționat.

CREDINȚA

²⁴Credință înseamnă a avea cunoștință despre Dumnezeu și planul său și făgăduințele sale și apoi a te baza cu încredere pe acestea. Progresând până la acest punct al cunoștinței și credinței în Isus ca răscumpărătorul omului, și bazându-și încrederea pe aceasta el are credința. El își dovedește credința aceasta prin aceea că se consacrează, ceea ce înseamnă că se învoiește cu Dumnezeu să-i facă voința sa. Asta e partea omului din legământ. El se pune necondiționat și fără rezervă în brațele Domnului. Baza pe care

Dumnezeu poate apoi să stea de vorbă cu unul ca acesta, este jertfa de răscumpărare și sângele vărsat al lui Isus pentru răscumpărarea omului.

²⁵Pe unul care s'a consacrat astfel Dumnezeu apoi îl îndreaptă. Indreptare înseamnă a fi făcut drept cu Dumnezeu. Este actul de judecată al lui Dumnezeu prin care el hotărăște că omul care și-a învederat astfel credința în prețul de răscumpărare al lui Isus, prin aceea că a făcut o consacrare, este drept și îl invită la pace cu dânsul. Cele trei lucruri ale justificării sunt: 1) prin credință noi suntem îndreptați (Romani 5:1); 2) prin sângele lui Isus noi suntem îndreptați (Romani 5:9); 3) „Dumnezeu este care îndreptează.”—Romani 8:33. *Σ. 7. 1. 1. 1.*

²⁶Omul care face consacrarea să invoiește, să obligă, să facă voința lui Dumnezeu. Este voința lui Dumnezeu apoi ca unul ca acesta să fie adus în familia dumnezeiască ca un membru al creațiunii noi al lui Dumnezeu. În acest scop Dumnezeu îl îndreptează, ca să fie o jertfă bine primită și un membru al celui iubit. Ce jertfește omul? Dreptul său de a trăi ca o ființă omenească. Deoarece el s'a născut păcătos, cum putea el avea dreptul să trăiască ca ființă omenească? Atunci când Dumnezeu îl îndreaptă pe om, această indreptare îi dă dreptul să trăiască ca ființă omenească: deoarece cei care sunt drepti și împăcați cu Dumnezeu au dreptul la viață. Indreptarea unuia constituie chemarea sau invitațiunea la chemarea înaltă, pe care scripturile o numesc chemarea cerească. Recunoașterea faptului că Dumnezeu dorește să-l îndrepte pe unul, constituie în sine chemarea lui Dumnezeu la această înaltă favoare. (Romani 8:30) Membrii creațiunii noi sunt cu toții chemați la aceeași speranță, și această speranță a lor este speranța unei vieți în cer.—Efeseni 4:4; 1 Petru 1:4.

²⁷Pasul următor este conceperea creațiunii noi. „Binevoind ne-a născut prin cuvânt de adevăr, ca să fim noi o părgă a fapturilor sale.” (Iacob 1:18) Punându-și voința sa în cuvântul său Dumnezeu acordă celor chemați marile și prețioasele sale făgăduințe, prin care el se obligă: față de cei care vor rămânea credincioși părții lor de legământ, să-i facă părtași ai naturii dumnezeiești. (2 Petru 1:4-11) Cei chemați sunt astfel concepuți la o speranță de viață pe treapta dumnezeiască rezervată în ceruri pentru cei cari sunt liniști de puterea lui Dumnezeu. (1 Petru 1:1-7) Astfel cei chemați sunt aduși în Christos prin spiritul lui Dumnezeu. După ce au fost pri-

Alina aici

miți în familia lui Dumnezeu. cei chemați pot să se adreseze acum lui Dumnezeu ca Părintelui lor, fiind că Dumnezeu este care a-a conceput prin spiritul său la o nouă viață.—Romani 8:15.

UNGHEREA

²⁷ Ungerea înseamnă așezarea unuia în locul de autoritate ca să lucreze pentru și sub îndrumarea celui care dă autoritatea. Domnul Isus Christos a fost uns cu spiritul lui Iehova și așezat ca cap al creațiunii noi. (Coloseni 1:18). 19; Ioan 1:32) Toți aceia care sunt primiți în Christos primesc ungera spiritului lui Dumnezeu prin Cap, prin Isus Christos. Acest lucru era ilustrat în felul cum era uns antitipicul preot înalt al iudeilor. (Psalm 133:1-3) Ungerea o face Dumnezeu; și unge pe aceia care îi cheamă prin Isus Christos, Capul. (1 Ioan 2:20) Fiind concepută și unsă în felul acesta de Dumnezeu, creatura este acum nouă. Ea se află acum în Isus Christos și de aceea o parte a noii creațiuni.

De aici ²⁸ Din ce constă creațiunea cea nouă? O creatură are minte, voință, inimă și organism. Creatura nouă încă le are toate acestea, fiind devotate Domnului. Până era din creațiunea adamică, spiritul lui Dumnezeu nu lucra în mintea sa. Ca o creatură nouă însă puterea nevăzută a lui Dumnezeu, spiritul său sfânt, lucrează în mintea sa și o transformă în armonie cu voința lui Dumnezeu. *fiind aici*

De aici ³⁰ Adam fu format din elementele pământului fără ca el să aibă vre-un amestec în aceasta cu voința sa. Creatura nouă este făcută din materialul pământesc voit în mâna lui Dumnezeu și prin exercitarea puterii de voință a creaturii el ajunge să se predea cu totul și consimte să facă numai voia lui Dumnezeu. La creerea lui Adam corpul a fost întâi format din elementele pământului, și apoi Dumnezeu i-a suflat în nărilor sale suflare de viață, din care a urmat apoi o minte vie, mișcătoare, simțitoare. *De aici* La creațiunea nouă creerea se întâmplă tocmai invers. Mintea se transformă pe măsură ce spiritul lui Dumnezeu lucrează asupra minții.

³¹ În timp însă ce decurge această transformare mintea trebuie să aibă un corp în care să funcționeze. Dumnezeu și toate ființele spirituale trebuie să aibă corpuri. Nu există creatură fără organism. Corpul creaturii omului păcătos este stăpânit de voința cărnei. Noua creatură, concepută, trebuie să aibă un corp sau organism potrivit sau corăspunzător mediului ei. De aceea Dum-

nezeu socotește corpul de carne al celor consacrați ca și corpul creațiunii noi, socotind-o ca dreaptă. „Dacă spiritul celor care seculă pe Isus dintre morți locuiește în voi, cel care seculă pe Christos Isus dintre morți vă va face vii, prin spiritul său care locuiește în voi, și corpurile voastre muritoare.”—Romani 8:11.

³² Textul mai sus citat nu spune și nu vrea să spună că creațiunea nouă este concepută asemenea creaturii animale și apoi progresează până embrionul dă semne de viață. Textul spune că acela care devine creatură nouă în Christos, prin primirea spiritului sfânt, este îndemnat și deșteptat la activitate în serviciul Domnului spre mărirea spiritului sfânt; este îndemnat și deșteptat la activitate în serviciul Domnului spre mărirea sa. Creatura nouă trebuie să fie serva lui Dumnezeu, iar corpul creaturii trebuie întrebuințat spre mărirea lui Dumnezeu. Măsura întrebuințării este măsura spiritului care locuiește într'insul. *De aici*

³³ Acela care este astăzi creatură nouă în Christos trebuie să-și deie toate silințele spre a-și face chemarea și alegerea lui sigură. (2 Petru 1:10) El trebuie să-și dea toată silința pentru îndeplinirea părții sale de legământ. Corpul de carne, fiind o parte a creațiunii noi, trebuie să servească lui Dumnezeu. Asigurarea chemării și alegerii noastre înseamnă că creațiunea nouă trebuie să steie fermă, să fie statornică și sigură de tot pasul care-l face. Aceasta se face numai prin împlinirea cu bucurie a voinței lui Dumnezeu și prin împlinirea condițiilor legământului nostru. De aceea a servi Domnului cu mintea, cu voința, cu inima și cu corpul este de neapărată trebuință pentru bună starea noii creațiuni. Nu este altă cale prin care să creștem în asemănarea Capului nostru Isus Christos. Creațiunea nouă este *ființa* celui consacrat, iar corpul său este o parte din această ființă. „Nu știți că corpurile voastre sunt membre ale lui Christos?” (1 Corinteni 6:15) Din aceste motive apostolul oprește pe cei credincioși de a se căsători cu persoanele neconsacrate. Legătura, ca să fie plăcută lui Dumnezeu, trebuie să fie între aceia care sunt în Christos. *De aici*

SACRIFICIUL ȘI CRUCIFICAREA

³⁴ Ființa umană fiind îndreptată devine o parte a sacrificiului Domnului nostru. Pe aceștia Domnul Isus Christos îi oferă ca o parte a sacrificiului său. Trupul omenesc sau trupul de carne

este organismul creațiunii noi până e în carne. Creatura nouă trebuie să-l poarte după voia lui Dumnezeu și de aceea trupul omenesc îndreptat trebuie să fie întrebuințat așa cum îndrumază Domnul. Cel consacrat nu se poate jertfi el pe sine. Jertfirea o face preotul; dar creatura nouă trebuie să țină sacrificiul prezentat Înaltului Preot Isus-Christos. Ceea ce îl îndeamnă să facă este iubirea sa pentru Domnul. „Legeți sacrificiul cu funii până la coarcele altarului.“ — Psalm 118:27.

³⁵În legătura aceasta apostolul Pavel spune, celor concepuți de spirit și unși, următoarele: „Fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu, voi ați primit cel mai mare privilegiu ce l-a primit vreodată o creatură, privilegiu ca să faceți parte din noua creațiune a lui Dumnezeu. Corpurile voastre sunt sfinte, pentru că Dumnezeu le socotește ca atare; și ele sunt bine primite înaintea lui Dumnezeu, fiind că le-a îndreptat. Serviciul vostru înțelept este de a vedea că corpurile voastre sunt prezentate Înaltului Preot și întrebuințate spre mărirea sa.“ (Romani 12:1) Pentru motive aci arătate fiecare consacrat este obligat, prin legământul său, să-și întrebuințeze facultățile de care este înzestrat organismul său pentru serviciul lui Dumnezeu, după cum are ocaziune. A sta astăzi împotriva serviciului lui Dumnezeu înseamnă a sta împotriva intereselor noii creațiuni.

³⁶*Mintea* este puterea sau facultatea creaturii cu ajutorul căreia creatura cercetează faptele, le compănește și apoi ajunge la o concluzie. *Voința* este acea putere sau facultate a creaturii sale, care odată ce a cunoscut faptele hotărăște să facă sau să nu facă un lucru. *Înima* este acea putere sau facultate a creaturii care deține și este scaunul afecțiunilor dela care pornește motivul pentru îndeplinirea unui lucru. Aplecarea naturală a cărnei este spre rău. Dar carnea, fiind socotită acum îndreptată, și fiind organismul creațiunii noi, trebuie supusă voinței și hotăririlor lui Dumnezeu. *Dein.*

³⁷Voința creațiunii noi trebuie să fie totdeauna în armonie cu Dumnezeu, deoarece creatura a consimțit să facă această voință fără nici o abatere. Cu mintea creațiunea nouă cercetează cuvântul lui Dumnezeu și se asigură în privința voinței sale. Creatura neregenerată întrebuințează mintea și puterea de voință spre mulțumirea cărnei și a dorințelor egoiste. Această tendință rea și cale de acțiune este numită „omul

cel vechiu“, pentru că este tendința care pornește dela Adam. „Omul cel nou“ este creatura nouă în Christos, a cărei minte, voință, inimă și organism sunt devotate Domnului. Ca atare el crește înainte și în sus spre statura desăvârșită a omului în Christos.—Efeseni 4:13. *Dein.*

³⁸Spre atingerea acestui scop dorit apostolul spune: „Dacă într'adevăr l-ați auzit și ați fost învățați într'insul după cum este adevăr în Isus; ca voi să lepădați dela sine-vă față cu purtarea de mai înainte pe *omul cel vechiu* (omul decăzut), care este pierdut potrivit postelor înșelăciunii; să fiți dar înoiți în spiritul minții voastre (prefăcuți prin puterea nevăzută a lui Dumnezeu) și să vă îmbrăcați în *omul cel nou*, care este după chipul lui Dumnezeu în dreptate și în sfiatenie a adevărului.“—Efeseni 4:21-24.

³⁹Membrii creațiunii noi nu sunt creaturi „duale.“ Trupul de carne, care e acum organismul creaturii noi, vrea să conducă la confuzie. Apostolul spune: „Și dacă omul nostru, dinafară este prăpădit, dar cel dinlăuntru al nostru este înoiț din zi în zi.“ (2 Corinteni 4:16) „Omul dinafară“ înseamnă ceea ce se vede de către toți. „Omul dinlăuntru“ înseamnă lucrul la care Dumnezeu se uită, adică mintea, voința și inima devotată lui, potrivit condițiunilor legământului nestrui. Omul privește și judecă după arătarea pe dinafară. Dumnezeu privește și judecă după inima, mintea și intențiunile unuia. (Evr. 1:12) Din ceace apostolul spune mai sus el înțelege că „omul dinafară“, pe care alții pot să-l vadă se prăpădește; iar dacă acesta este întrebuințat în armonie cu condițiunile legământului său cu Dumnezeu, atunci „omul dinlăuntru“, mintea, voința și inima crește din zi în zi mai în asemănare cu Domnul.

⁴⁰Scriind bisericiei din Colos, apostolul Pavel face o deosebire clară între omul vechiu și cel nou. În epistola sa ne spune: „Amorțiți membrele voastre cele de pe pământ.“ (Coloseni 3:5) Alțã scriptură spune mortificați membrele voastre care înseamnă a le slăbi de puteri și a le pune la moarte. Apoi apostolul spune mai departe: „Dacă sunteți creatură nouă în Christos, atunci căutați cele de sus; așezați-vă gândurile și simțurile în cele de sus și nu în cele de jos. Ca oamenii sunteți morți; dar ca creaturi noi viața voastră este ascunsă cu Christos în Dumnezeu.“ *Dein.*

⁴¹„Deci dar amorțiți membrele voastre cele de pe pământ: desfrânarea, necurăția, patima, pofta

rea și pornire spre înavuțire ca una care este idolatrie, prin care vine mânia lui Dumnezeu peste fii neascultărei, între care și voi ați umblat altă dată, când trăiați în acestea. Lepadați dar acum și voi toate: mânia, aprinderea, răutatea, defăimarea, vorbirea disprețuitoare din gura voastră." Clar arată apostolul în aceste cuvinte pe „omul cel vechiu” arătând calea greșită pe care apucă acei care să supun omului vechiu. — Coloseni 3:3, 5-9.

⁴²După aceea apostolul arată calea de acțiune a „omului nou”, și spune că acest om nou este reînviat prin cunostința Domnului: „Și văți îmbrăcat cu omul cel nou care se înviește spre cunostință deplină după chipul celui care l'a făcut pe el... îmbrăcați-vă dar ca aleși ai lui Dumnezeu sfinți și jubiți, cu inimă de îndurare, cu bunățate, cu smerenie, blândețe, îndelungă răbdare, îngăduindu-vă unii pe alții și iertând unii altora: dacă are cineva vre-o plângere împotriva cuiva, după cum și Christos v'a iertat așa și voi. Iar peste toate acestea îmbrăcați-vă în iubire care este încingătoarea desăvârșirii. Și pacea lui Christos hotărăscă în inimile voastre, la care pace ați fost chemați într'un singur corp, și faceți-vă mulțumitori.” — Coloseni 3:10; 12-15.

TRANSFORMAREA

⁴³Creațiunea nouă trebuie să facă progres, trebuie să înainteze. Câmpul de luptă este mintea. Mintea este ceea ce transformează. Creațiunea nouă cercetează adevărul, cuvântului lui Dumnezeu, îl cumpănește și ajunge la o concluzie despre ceea ce este voința sa. De aceea creațiunea nouă trebuie să studieze Cuvântul, nu numai din întâmplare ci în mod statornic. Pe măsură ce mintea sa este reînviată și înprospătată ajunge să aibă o vedere mai clară a voinței lui Dumnezeu cu privire la dânsa, și este în stare să exercite voința în armonie cu voința lui Dumnezeu și spre plăcerea Domnului. Acesta e argumentul apostolului în Romani 12:2: „Și să nu fiți în asemănare cu veacul acesta, ci să vă schimbați prin înnoirea minții voastre, pentru ca să cercetați voi care este voia lui Dumnezeu, binele și bineplăcutul și desăvârșitul.”

⁴⁴Când Moise era pe munte pe fața lui a reflectat mărirea lui Dumnezeu. Moise reprezenta pe Christos. Israeliiți după trup nu puteau privi la fața lui Moise, pentru că nu aveau spiritul lui Dumnezeu pe care îl avea Moise. Pe aceea când Moise vorbea israeliților în mod oficial, el tot-

deauna își acoperia fața cu un văl. Până și astăzi când jidovii citesc legea ei întrebunțează acest văl asupra ochilor și inimii; care înseamnă că ei n'au nici vedere și nici înțelegere fiind că n'au spiritul Domnului. Inima și fața lor nu este îndreptată spre Domnul Dumnezeu ci asupra-le. Acela însă care primește spiritul Domnului și devine creatură nouă are libertate să o privească cu fața descoperită; adică are priceperea și poate să privească în lucrurile spirituale ale Domnului.

⁴⁵În armonie cu cele zise mai sus apostolul spune: „Și nu punem acoperământ pe fața noastră după cum Moise punea acoperământ pe fața sa, pentru ca fiii lui Israel să nu tină neclintit privirea la sfârșitul celui ce avea să fie desființat; ei învârtoșate fură inimile lor, căci până în ziua de astăzi acelaș acoperământ rămâne la citirea vechiului așezământ, nedescoperit, fiind că este desființat în Christos; ei până astăzi este acoperământ pe inimile lor, când este citit Moise. Dar când se va fi întors la Domnul inima lor, acoperământul este luat la o parte. Domnul însă este spiritul, și unde este spiritul Domnului acolo este starea de sine. Iar noi toți (întregă creațiunea nouă), cu fața descoperită în oglindă privim mărirea Domnului, și suntem schimbați în acelaș chip dela mărirea la mărirea, după cum este dela Domnul spiritului.” — 2 Corinteni 3:13-15.

⁴⁶Cum creștinul privește fața lui descoperită arătată în cuvântul lui Dumnezeu, este ca și când ai privi într-o oglindă. În această oglindă el privește și vede reflectat nu egoismul său ci vede pe Christos, fiind că are spiritul lui Christos și ca o creatură nouă inima sa este dreaptă întru-insul. Deoarece sentimentele sale sunt îndreptate asupra Domnului, pe măsură ce el privește asupra lui Christos simte în sine schimbarea ce se face sub puterea figurii lui Christos, dela un grad la altul al asemănării sale. Aceasta înseamnă că creațiunea nouă îl vede pe Christos cu mintea; și deoarece are spiritul lui Christos în sufletul său, acesta reflectează mărirea Domnului și prin aceasta se transformă din ce în ce în asemănarea Domnului.

⁴⁷Această transformare sau schimbare constă din aceea că creațiunea nouă crește și se închină în asemănarea Domnului Isus Christos, devenind tot mai neegoist devotat lui Dumnezeu și serviciului pe care Domnul l'a încredințat acestor creaturi noi. Fără egoism el dă atențiune intereselor împărăției încredințate lui. El vede

tot mai clar, că Domnul i-a dat spiritul său ca el să reprezinte interesele sale. Această transformare continuă și crește în măsura în care noua creatură își întrebunțează facultățile cu care este inzestrată spre a servi neegoist cauzei Domnului. În măsura în care el face asta, omul „dinafară” continuă a se prăpădi și cu timpul pierde; iar în cursul acestei poiri omul dinlăuntru crește tot mai în asemănarea Domnului, și la înviere creatura va fi îmbrăcată cu un corp nou glorios, un corp care să corăspundă stărilor spirituale din cer. Aceasta e în exactă armonie cu ceea ce spune apostolul la 2 Corinteni 5:1-4.

„Este învederat din aceste scripturi, că acela care este în Christos este acum creatură nouă, și că asupra dânsului se așază o mare răspundere de a-și împlini condițiunile legământului în care el a intrat, atunci când a fost conceput. Fiecăruia dintre aceia care a fost conceput și uns, Domnul i-a încredințat lucrarea împăcării. Pentru a-și îndeplini obligațiunile fiecare trebuie să participe la serviciul Domnului, în măsura în care ocaziunile petru aceasta i-se aduc la cunoștință și el are putința să le îplinească. Nu fiecare poate face acelaș lucru, dar dela fiecare Domnul așteaptă să-și îndeplinească „serviciul său înțelept”, în armonie cu ceea ce Scripturile numesc înțelept și rezonabil. Așa spre pildă Scripturile arată clar că serviciul înțelept și foarte rezonabil al acestei creațiuni noi este ca ei să fie martorii Domnului, să înalțe poporului șteagul lui Dumnezeu, să vestească lumii că Dumnezeu a așezat pe Regele său pe tronul său și că se apropie eliberarea.

INTREBĂRI BEREANE

Cum și dela ce s'a repausat Dumnezeu după cum arată Facere 2:2? Preștia Dumnezeu că omul va păcătuți? A

„făcut el pregătire pentru scăparea omului în cazul că el va păcătuți, și ce fel de pregătire a făcut? § 1-5.

Cum știm noi că Iesus trăia înainte de a veni pe pământ? I-s'a întrerupt lui viața când a fost transferat pe treapla pământescă? I-s'a întrerupt viața pe cruce? Când s'a început noua creațiune? În ce chip ne-a ales Dumnezeu înainte de întemeierea lumii? § 6-9.

Este creștinul o creatură nouă „secotită”? Este el o creatură nouă într-o stare embrionă? Este drept a spune că omul dinlăuntru este sau posedă sămânța nestrucăciunii? § 10-12.

Cum a fost noua creațiune preumbrită? Cum a fost Israelul după trup obligat ca și poporul lui Dumnezeu? Au fost ei ascultători? Cum și cui a fost legea un învățător? § 13-16.

Sub care legământ este dezvoltată creațiunea nouă, și ce sunt condițiunile? Au făcut apostolii vre-un legământ de Rusali? Prin care alte nume se mai cunoaște creațiunea nouă, scriptural? § 17-19.

Cum se poate apropia păcătoșul de Dumnezeu, și cine nu privește asupra păcatului? Cum ne trage Tatăl? Dă o ilustrație biblică despre aceasta. Care sunt însușirile prin care unul este tras la Domnul? § 20-23.

Ce este credința și cum se exercită? Ce este îndreptarea și cum se ajunge? Care este scopul ei? Cum și la ce suntem noi chemați? § 24-26.

Definește conceperea și ungerea noii creațiuni. § 27, 28.

Din ce constă noua creatură? În ce chip se aseamănă începuturile ei cu creerea lui Adam? Ce fel de corp are acum? Explică cuvântul „vă va face vii” întrebuițat la Romani 8:11. Cum își poate face creatura nouă chemarea și alegerea sigură? § 29-33.

Este umanul nostru îndreptat ca o parte a sacrificiului lui Christos? Ne sacrificăm noi pe noi înșine? Cum „legăm noi sacrificiile cu funii până la coarnele altarului?” § 34, 35.

Arată ce este mintea, voința și inima. § 36, 37.

Ce este „omul cel vechiu” și „omul cel nou” din Efeseni 4:21-24? Ce este „omul dinafară” și „omul dinlăuntru” din 2 Corinteni 4:16. Explică Coloseni 3:5-15 în această legătură. § 38-42.

Cum este noua creațiune „transformată”? Explică 2 Corinteni 3:13-18. Din ce constă schimbarea dela mărire la mărire? § 43-47.

Arată punctele principale ale acestui articol, și arată ce așteaptă Domnul dela fiecare membru al creațiunei noi. § 48. W. T. 15-IV-27.

ROBIA IZRAELIȚILOR

„Căci Iehova nu vâ lepăda pe poporul său.” Psalm 94:14.

SERIA lecțiunilor din cartea întâi a lui Moise am sfârșit-o cu unirea sau întâlnirea lui Iosif și tatăl său în Egipt, scăparea Egiptului de poire prin mijloacele întrebuițate de Iosif, la care el a fost călăuzit prin înțelepciunea ce a primit-o dela Dumnezeu, și la care el a fost ajutat prin cumințenia bătrânului său tată. Cu aceasta se închie cartea întâi a lui Moise, cunoșcută ca Facere.

„Studiul de față începe cu cartea a doua a lui Moise, numită Exodul. Exod înseamnă „eșire.” Întrinsa găsim o altă treaptă a desfășurării planului

lui Dumnezeu. Scopul Facerii era să însemne începuturile tuturor lucrurilor în legătură cu omul și casa, și precum și planul divin pentru răscumpărarea omenirii. Prin umbrelle sale, Facerea mai spune despre desfășurarea scopului dumnezeesc care se va culmina în îndreptarea și punerea în picioare a omului și a pământului, tipificate, după cum am văzut, prin scăparea de foamă a Egiptului și restaurarea lui, pe care Biblia îl arată că reprezintă lumea.

Pe de altă parte, Exodul ne spune despre eliberarea poporului prin intervenția directă a lui Dumne-

zeu din robia de fier în care ei au ajuns în Egipt. Prin aceasta noi învățăm două lecțiuni: 1) un timp al eliberării poporului lui Dumnezeu din robia păcatului și a Satanei, și 2) o ilustrație a mării eliberări care va veni omenirii odată cu inaugurarea Prințului Păcii ca Rege și Stăpân al pământului, când oamenii vor fi scăpați de cătușele răului, fiind liberi să intre în libertatea fiilor lui Dumnezeu.—Romani 8:21.

"După cum va arăta studiul de față și cele care vor urma, Exodul arată că această eliberare se va întâmpla ca urmare a unei răscumpărări a omenirii. Biblia nu vrea să știe de eliberarea omenirii prin evoluție; și nici nu există în toată istoria omenirii vre-o dovadă care să arate că omul s'ar fi dezvoltat de la o treaptă mai joasă la una mai înaltă. El nu a găsit și nici nu va găsi vreodată pe Dumnezeu în lăuntrul său", și nici nu va putea descoperi sau găsi calea schimbării sale de la viața pământescă la cea spirituală. Exodul arată că eliberarea va veni numai prin mila și puterea lui Dumnezeu și prin aceea că omul va primi aceste favoruri din mâna sa. Ne mai spune despre stabilirea legii lui Dumnezeu și închinăciunea potrivită acestei legi, care reprezintă stabilirea pe pământ a împărăției lui Dumnezeu și ajutorul pe care l vor primi atunci oamenii ca să cunoască pe lui Dumnezeu și să facă voința.

"Știm din alte, părți inferioare ale scripturii, că Dumnezeu nu a voit ca familia aleasă să crească și să se înmulțească și să ajungă națiune mare în țara Canaanului, pământul făgăduinții. Patriarhii, Avraam, Isaac și Iacob au primit acest pământ numai ca o locuință pe un timp, iar după făgăduința din urmă ea va fi moștenirea și locuința lor veșnică și stabilă. În acest chip până și pământul făgăduinții era pentru dânșii un pământ străin, și patriarhii nu erau decât străini și călători în așteptarea realizării speranței lor. Într'un fel această a împlinit scopul lui Dumnezeu, și în alt fel a servit și ca umbră pentru urmașii lui Iisus cari au primit făgăduințele lui Dumnezeu și pentru realizarea lor deplină trebuie să îndure greutăți și să desvolte răbdare, pentru a și dovedi fidelitatea lor lui Dumnezeu.—I Petru 2:11; Evrei 11:13.

"Confirmând legământul pe care l-a făcut, Dumnezeu a spus lui Avraam că seminția sa va fi străină într'un pământ care nu va fi a lor, vor ajunge în robie și vor fi apăsați, și că va trece o perioadă de 400 de ani, până ce Dumnezeu va judeca națiunea care îi va apăsa și pe ei îi va elibera. Dumnezeu a avut mai multe motive pentru aceasta. Unul dintre aceste motive Dumnezeu l-a spus lui Avraam, zicându-i: „Că fărădelegea Amoritelor încă nu s'a îndeplinit.” (Facere 15:16) Dumnezeu sease pe Avraam într'un pământ în care era multă nelegiuire. De fapt, celălalt șesului care nu erau departe de cîrturile lui Dumnezeu, care are să vie asupra acelor care se degădează pe ei înșiși și cu voința.—Ezekiel 16:50; Iuda 7.

"Este învederat că scopul lui Dumnezeu pentru Avraam nu era să încerce a înloare pe acești oameni nelegiuți la Dumnezeu; și de aceea el nici n'a făcut vre-o încercare să le spună despre speranța pe care Dumnezeu i-a dat-o, și nici să i îndemne la o viață

mai curată și căi mai drepte. Totuș, locuirea și exemplul lui Avraam trebuia să fi ajutat Amoretilor, și e clar că în acele locuri era oarecare mărlurie despre adevărata închinăciune lui Dumnezeu, după cum profeția lui Melchisedek o dovedește. Nu sosise însă timpul lui Dumnezeu ca să se judece cu dânșii, și de aceea Avraam nici n'a fost însărcinat cu vestirea lucrurilor lui Dumnezeu.

"În acesta avem o iconă care trebuia să fi călăuzit pe creștinii cari au încercat să înloare lumea la Dumnezeu. Aceasta teorie a epuizat multe forțe ale creștinilor rătăciți pe acest drum, fără a vea cea mai mică bază Scripturală ca să-i susție. Speranța creștinismului nominal este de a transforma prin puterile lor lumea aceasta rea într'o lume dreaptă. Teoria aceasta însă dă greș atunci când este pusă în praxă. În primul rând acei care o susțin nu trăesc conform ei, iar pe de altă parte lumea nici nu-i ia în seamă.

"Țara Canaanului, țara făgăduinții lui Avraam, reprezintă (în înțelesul ocupației ei deplină) împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Împărăția lui Dumnezeu se va stabili nu prin creșterea treptată a dreptății, după cum se susține de creștinătate, ci prin o desfășurare neașteptată a puterii lui Dumnezeu în momentul când nelegiuirea de pe pământ va fi trecut marginea. Oamenii își vor da atunci seama că au umplut paharul nelegiurii și a sosit timpul judecării lui Dumnezeu.

"Era scopul lui Dumnezeu ca împărăția sa să fie stabilă în Canaan prin poporul său ales, și de aceea ei trebuiau să fie deosebiți un timp de poporul Canaanului. Cum a făcut-o Dumnezeu aceasta s'a arătat în lecțiunea noastră din urmă, Iacob și familia sa care se înmulția repede s'a coborât în Egipt să locuiască acolo până ce va trece foamea și apoi până la sfârșitul zilelor lui Iacob. Sub îngrijirea dumnezească familia lui Iacob a primit o parte deosebită în pământul Egiptului, deoarece Egiptenii urau pe oamenii care se ocupau cu păstoritul. Acest fapt a mai servit să țină familia lui Iacob la oaltă.

"Biblia dă o descriere îngrijită a numărului celor care s'au pogorit în Egipt. Socotindu-l pe Iosif și cei doi copii ai lui Iacob cari erau deja acolo, numărul lor era de șaptezeci (Exod 1:5; Facere 46:27; deși Ștefan spune că atunci când Iosif și-a prezentat rîdele sale lui Faraon, aceștia erau în număr de șaptezecisicinci. (Fapte 7:13, 14) Această deosebire n'are însemnătate, întrucât Ștefan vorbește de „neamul” lui Iosif, care poate să fi cuprins pe unii care nu sunt scriși în Facere.

"Episcopul Collenso, conducătorul înaintat al infidelilor Britaniei, și-a făcut o cinste prin aceea că a pus la îndoială adevărul acestui fapt din Facere. Fără îndoială că obiecțiunea poate fi susținută după literă; deoarece cuprinde și pe doi nepoți ai lui Iuda, și este o nesiguranță morală și aproape o imposibilitate fizică ca ei să se fi născut înainte de coborîrea lor în Egipt. Apoi Benjamin, pe care Iuda îl numește „copil” (Facere 44:20), ar părea ca și când ar fi avut și luat cu sine în Egipt zece copii ai săi. (Facere 46:41) Cu toate acestea acest verset, deocă 21, nu

poate fi decât o paranteză inclusă aci în legătură cu moartea lui Iacob, sau ca o notiță a familiei cu care Benjamin a fost ulterior binecuvântat, și nici într'un caz o descriere a familiei sale la timpul pogorîrîi sale în Egipt. Socotind versetul acesta astfel, dificultățile interpretărilor dispar.

"Volumul 2 mai arată că moartea lui Iacob (care s'a întâmplat la 17 ani după sosirea sa în Egipt) a însemnat linia despărțitoare între vârsta patriarhală și veacul jidovesc. Începând de aci Israel a fost socotit pentru prima oară ca națiune. Din acest punct de vedere este înțelept să încheiăm că Scripturile socot această dată ca data stabilirii oficiale a familiei lui Iacob în Egipt, care ar lăsa destul timp pentru nașterea celor zece fii ai lui Benjamin în Egipt.

"Aceste scripturi trebuie citite cu rațiune, și nu trebuie nesocotite sau socotite ca neadevărate, pentru că faptele istorice s'ar părea în contradicție una cu alta. În Facere 35:26, unde sunt arătați fii lui Iacob, se declară că toți aceștia i-s'au născut în Padan-Aram, deși numai câteva versuri mai sus se spune că nașterea lui Benjamin și moartea mamei sale la Bethleem a fost după ce Iacob părăsise Padan-Aramul. Aceste aparente contradicții au de scop să dea ocaziune înalților critici și teologilor necredincioși ca să-și desfășure lipsa lor de credință în Biblie ca și cuvântul lui Dumnezeu.

"Aci care sunt obișnuiți cu metoda Bibliei în ce privește învățarea ei prin umbre și tipuri, și cari cunosc consistența amănuntelor în legătură cu învățăturile ei tipice, ușor pot să înțeleagă că numărul șaptezeci este tipic sau simbolic. Adesea numărul acesta este asociat cu casa lui Israel; iar mai târziu, la muntele Sinai, prin Moise, Dumnezeu a ales din popor șaptezeci de bătrâni care să fie asociați cu Moise pentru a-l reprezenta pe el după cum Moise îl reprezenta pe Dumnezeu. Mai târziu aceasta deveni ca bază a sinedrului jidovesc, care se alcătui din șaptezeci de membrii, și care erau cunoscuți ca mări marii lui Israel.—Ioan 7:26.

"Familia lui Iacob o ducea foarte bine în Egipt, datorită poziției de guvernator al lui Iosif care putea să se intereseze de frații săi. Impăcarea familiei fu completă, și fii lui Iacob învățaseră acum să trăiască în armonie cu legământul lor și să devină căpeteni vrednice ale semințiilor lui Israel. Faptul că lui Iacob i-s'a născut numai feciori, era o indicație a mâinii lui Dumnezeu. Ei trebuiau să se căsătorească cu neamurile lor, probabil cu fețele lui Ismael, născute de la Ketura, și poate cu fețele lui Esau. Toți cei doisprezece au fost roditori și s'au înmulțit repede. În tot cazul s'au căsătorit de tineri, și unii dintre ei aveau chiar familii mari. Potrivit cu profetia lui Iacob deveni ca „un pom fructifer", el a ajuns să vadă copii din a treia generație a lui Efrain.

"Prosperitatea lui Iosif în Egipt nu însemna nimic pentru dânsul, ca individ. El trăia ca să servească Dumnezeului său. Înainte de a muri, el și-a mărturisit credința sa în Dumnezeuul părinților săi, potrivit

legământului pe care Dumnezeu l'a făcut cu Abraam, Isaac și Iacob. El a făcut pe poporul său să-i jure, zicând: „Dumnezeu pe voi vă va cerceta, și voi să duceți oasele mele de aici." (Facere 50:24, 25) El a murit în etate de 110 ani—optzeci de ani după timpul când el stătu înaintea lui Faraon.

"Sistemul înființat de Iosif în Egipt a mai dăinuit și după moartea sa, dar pe măsură ce familia sa creștea în număr și avere, ei deveniră un factor foarte important în viața Egiptului. Așezarea fiilor lui Israel în pământul Ghorsen era potrivit scopului lui Dumnezeu. Pământul rodea bine și astfel ei nu duceau nici o lipsă. Ei nu numai că se înmulțeau ca familie, dar au devenit bogați și aveau multe turme și alte averi materiale.

"Cu timpul s'a urcat pe tron un Faraon care vedea o primejdie în înmulțirea lui Israel. El a făcut atenție pe Egipteni că numărul fiilor lui Israel este mai mare ca al lor și pe de altă parte sunt și mai bogați ca dânsii. (Exod 1:10; Psalm 105:24) El se temea de înbușnăirea unui războiu cu vre-o țară din apropiere, în care Israel s'ar putea uni cu dușmanul și să-i gonască pe Egipteni sau ei înșiși să iasă din Egipt, ceea ce însemna că dânsii erau de folos Egiptenilor. Egiptenii nu voiau ca Israel să scape de sub mâna lor, ei se fie un fel de robi ai lor.

"S'a luat atunci măsura conform căreia israeliții trebuiau să fie apăsați cu grele sarcini ca ei să nu se mai înmulțească. Fură întrebuințați pentru zidirea unui nou edificiu pentru Faraon, și au fost puși ca să facă cele mai grele și aspre lucruri. Totuși, cu cât israeliții erau mai apăsați, cu atât ei se înmulțeau și mai mult. Egiptenii au început să se sperie și nu mai știau ce să facă, dar continuau să i apese cu tot felul de greutăți, până ce viața israeliților deveni amară și insuportabilă. Probabil că erau un fel de robi și erau duși de ici colo prin tot Egiptul, pentru a săvârși lucrurile mai grele. Toate acestea însă erau săvârșite după un plan dinainte stabilit de Dumnezeu, pentru acest popor.

INTREBĂRI BEREANE

Care parte a israelitismului o descrie Facerea? Ce înseamnă cuvântul Exodul? Care este scopul celor două cărți a Bibliei? § 1-4.

Pentru ce erau patriarhii străini și călător în pământul făgăduinții? Ce putem învăța din acestea? În ce fel erau ei străini în Egipt? Pentru ce erau apăsați, și pentru ce a așteptat Dumnezeu 400 de ani înainte de a pedepsi pe dușmanii lor? § 5, 6-10.

Pentru ce n'a încercat Abraam să porănească pe oamenii din jurul său? Ce învățăm din aceasta? § 7-9.

Căți din familia lui Iacob s'au coborât în Egipt? Care sunt piedecile în care se împiedecă criticii moderni? Cum se pot explica acestea? § 11-15.

Cum a fost binecuvântată familia lui Iacob în Egipt? Cât a trăit Iosif, și ce a profetizat în moartea sa? § 16-18.

Care era spaima Egiptenilor? Voiau ei ca israeliții să iasă din Egipt? Care a fost politica urmată de Faraon în privința israeliților? § 19, 20. W. T. 15-V 25.

M
făcu
de a
orât
ca f
ord
naș
de
erit
?
să
gel
ade
ca
ce
se
na
pe
Ex
:
Fa
să
bă
li
ac
lu
po
și
fo
oi
ve
la
pe
p

COPILĂRIA ȘI EDUCAȚIA LUI MOISE

EXODUL 2:1-10; FAPTE 7:22

„Inuță pe copil calea, pe care trebuie să umble, și când va îmbătrâni, nu se va abate dela ea.” — Proverbe 22:6.

MĂSURILE de apăsare pe care Regele Egiptenilor și subalternii săi le-au impus israeliților, și le-au făcut viața amară, n'au avut efectul așteptat, de a reduce numărul sau înmulțirea israeliților. S'au orânduit apoi măsuri și mai aspre. Moașele evreiești au fost aduse înaintea lui Faraon și a miniștrilor săi, ordonându-li-se să omoare pe tot copilul care se va naște dela mamele israelite. Moașele însă se temeau de Dumnezeu și n'au ascultat de această poruncă criminală a regelui.

Moașele au fost din nou aduse înaintea regelui ca să deie socoteală pentru ce nu împlinesc porunca regelui. Femeile s'au scuzat invocând motivul, poate în adevăr întemeiat, că femeile ebraice sunt mai tari ca cele egiptene, și copiii lor se nasc „mai înainte de ce vin moașele la dânsule.” Poate că moașele nici nu se prea grăbeau când erau chemate la un caz de naștere. Se spune apoi că Dumnezeu a binecuvântat pe moașe și le-a asigurat un loc printre poporul lor.— Exodul 1:20, 21.

Când Egiptenii se văzură prinși în nebunia lor, Faraon a dat un nou ordin egiptenilor, îndrumându-i să arunce în râul Nil pe tot copilul născut ebreu, parte bărbătească. Nu incupe nici o îndoială că proclii, polițienii și profitorii Egiptului au suportat patriotic această măsură ticăloasă. De data aceasta ordinul lui s'a executat. Printre evreii din Gheron trăiau poate și mulți egipteni, cărora nu le plăcea de jidovi, și pentru a se ridica în ochii mai marilor Egiptului au fost gata să ducă la îndeplinire această măsură neomenască. Această grabire, din partea autorităților egiptene, confirmă în totul spusese Bibliiei cu privire la înmulțirea repede a poporului israelitean, pe timpul cât au stat în Egipt. Fără îndoială că copii de parte bărbătească se nașteau în proporția neobișnuită.

La moartea lui Iacob (17 ani după pogorirea sa în Egipt) se aflau în Egipt numai 70 de persoane de ale familiei alese, cu toate că, dacă luăm în socoteală și femeile, numărul va fi mult mai mare; pe când la eșirea jidovilor din Egipt, 198 de ani mai târziu, numărul oamenilor trecea de 600 mii, la care trebuie să mai adăugem femeile și copiii, cari ar ridica numărul la cel puțin 2 milioane de suflete.—Exodul 12:37.

Cruzimile și tratamentul aspru la care erau supuși israeliții în Egipt prevesteau că se apropie timpul când Dumnezeu, potrivit scopurilor sale dinainte, va elibera pe poporul său. Cei credincioși din Israel își dădeau acum seama că strămutarea și împietirea lor, despre care Dumnezeu a spus lui Abraham că va veni, era asupra-le: „cuptorul de foc” se întoca tot mai tare. Cei credincioși știau că sosese timpul când Dumnezeu li va scăpa, dar nu știau cum și când.

Biblia istorisește în cuvinte simple istoria nașterii unuia pe care Dumnezeu avea de gând să-l întrebunțeze pentru mântuirea poporului său. Un om din casa lui Levi, necunoscut încă, merse și luă lui de femeie pe

o fată a lui Levi. (Exod 2:1) Aci era vorba mai mult decât de o căsătorie. Omul nenumit era Amram, întâi născutul lui Kohat, care era al doilea fiu al lui Levi. După Exodul 6:20, lochebeda era fiica lui Levi, și deci mătușa sa. Nu se spune care ar fi fost deosebirea de vârstă, dar putem deduce că n'a putut să fie mai mult de 10 ani. Genealogia lui Levi arată că familia sa nu era atât de înmulțitoare cum erau celelalte seminții. În timpul cât a stat în Egipt și până la intrarea în Canaan familia lui Levi a avut numai cinci generațiuni, pe când a lui Iosif a avut zece.— Vezi I Cronica capitolul 6, 7.

Amram avu în totul o fiică și doi băieți. Biblia se ocupă mai ales de nașterea aceluia pe care Dumnezeu îl pregătia să elibereze pe poporul său. Copilul era frumos și neobișnuit de drăgălaș pentru ca mamăsa să-l lase apucat de mâinele murdare ale egiptenilor și să fie aruncat în râu. Mai departe iubirea sa de mamă căuta să cruțe viața copilului, crezând că el este dela Dumnezeu. Având această credință, timp de trei luni ea a ținut copilul ascuns, ceea ce arată că copilul era bine dispus și sănătos, precum și aceea că era bine îngrijit. Ce parte a avut Amram în aceasta nu putem ști; în tot cazul el era un om de treabă și cinstit, trăind o viață de credință în Dumnezeu.

istorisirea proprie a lui Moise în Exod arată pe mama sa ca cea mai însemnată. Ea a fost care a observat că i-s'a născut un copil neobișnuit; ea era care l'a ținut ascuns; ea a hotărât că nu mai poate fi ascuns, și deci l'a făcut un sicriș de papură; și tot ea l'a așezat pe copil în sicrișul pe care l'a pus între trestie pe marginea râului. În Evrei 11:23 citim că părinții lui Moise au observat că copilul lor este un copil neobișnuit și că nu s'au temut de porunca împăratului.

Stefan spune Fapte 7:20 trad. nouă: că copilul era frumos. Faptul că Amram este mai puțin amintit în legătură cu nașterea și creșterea lui Moise se datorește probabil faptului, că el era ocupat cu munca grea la care îl supuneau egiptenii și departe de casă, și nu putea să petreacă decât foarte puțin timp cu familia sa. Amândoi părinții își dădeau seama, că Dumnezeu le-a dat un copil care poate să fie întrebuințat de dânsul pentru scăparea lor.

Ei nu se temeau de mânia regelui pe timpul cât copilul era în casa lor; ei aveau încredere în grija dumnezeiească. (Evrei 11:23) Când copilul a început să se întărească și nu mai putea fi ascuns, mama lui se hotărî că copilul trebuie dat Nilului, dar în felul ei. Probabil că locul n'a fost pe alvia principală a Nilului cum curge astăzi pe lângă Cairo, ci unul din râulețele care se desprindeau din râul principal. Învederat mama copilului și a ales locul unde se scaldau fetele lui Faraon intenționat.

Ea a așezat pe fiica ei Milliam, care era în etate de 8 până la 12 ani, ca să vegheze asupra copilului;

căci mama nu voia să creadă că copilul ei are să fie distrus. Aproape am putea spune, că ea aștepta tocmai aceea ce s'a întâmplat. Fata lui Faraon, înconjurată de servele ei, s'a coborât să se scalde. Ea a văzut sicrișul și a trimis servitoarea să-l aducă. A deschis sicrișul cu mâinele proprii, și într'însul a găsit un copil plângând. Inima ei de mamă a fost cuprinsă de milă. Ea a văzut și a zis: acesta trebuie să fie un copil evreesc. În acel moment Milliam se apropia de scena cu copilul, și observând dorința prințesei a zis: „Merge-voiu oare să chem o doică din femeile evreilor, care să alăpteze pe acest copil?”—Exodul 2:7.

În fața ordinului lui Faraon aceasta era o propunere îndrăznească, dar era tocmai ceea ce dorea fata lui Faraon. Aceasta îi deschidea calea ca să-și păstreze pentru sine acest drăgălaș copil, sub îngrijirea unei mame speciale; deoarece nici o femeie egipteană nu ar fi alăptat vre-un copil dela mama evreică. Fata lui Faraon zise apoi mamei: „Ia copilul acesta, și-l alăptează; și eu îți voi da plata ta. Și femeia luă copilul, și-l alăptă.” (Exodul 2:9) Era o întâmplare minunată aceasta. Mama își dobândi copilul său iubit. Nilul, care înghițise atâția copii de a evreilor, și dându-se copilul înapoi; și având asigurarea sprijinului și protecției fetei lui Faraon, precum și grija și binecuvântarea lui Dumnezeu, ea și-a lăsat copilul și a primit totodată și plata pentru aceasta.

Nu e cu puțină ca fata lui Faraon să nu fi înțeles situația. Ar fi fost cu nepuțină ca lumina și expresia de bucurie pe fața mamei să nu o tradeze că cine este. Nu am putea spune cât timp a stat copilul cu mama sa; dar putem deduce că el a stat probabil vre-o patru ani. După aceasta copilul a fost dus în casa fetei lui Faraon și a devenit copilul ei. Ea a fost care a dat copilului numele de Moise, omul care sub îndurarea lui Dumnezeu a devenit cel mai mare om al națiunii lui Israel cu excepția peale a lui Pavel.

Nu am putea spune cu siguranță care a fost influența mamei și tatălui său în cursul celor patru ani de îngrijire, și care influență să fi rămas pe toată viața sa. Probabil că părinții i-au spus copilului despre Dumnezeul lui Israel; și mintea sa activă, deși încă fragedă, să fi fost împărită cu lucrurile drepte și bune. Apoi urmă școlarea lui Moise în înțelepciunea și cunoștința egiptenilor. Se spune că în acele zile egipteni dădeau o îngrijită atențiune creșterii și educației tinerilor. Fata lui Faraon a orându-l ca copilul să fie bine crescut și bine educat. Moise a învățat tot ce s'a putut învăța în școlile egiptene din acele timpuri, care era pe atunci centrul educației lumii. El deveni un om puternic al Egiptului, puternic în cuvânt și în fapt, precum și învățat în toată înțelepciunea și cunoștința lor.—Fapte 7:22.

Ordinul criminalilor lui Faraon a contribuit astfel la pregătirea mijlocului pentru eliberarea apăsătorului popor al lui Dumnezeu. Dacă Faraon nu dădea porunca ca moașele lui Israel să ucidă pe toți băieții dela mamele evreilor, și apoi ordinul ca ei să fie aruncați în râul Nil, copilul Moise nu ar fi ajuns în casa fetei lui Faraon, și poate nu ar fi avut posibilitatea să învețe toate cele câte le-a învățat.

De sigur și aceasta are o însemnătate că tocmai râul lui Faraon să i-l aducă pe acela care sub puternica mână a lui Dumnezeu să zdrobească puterea de împilare a Egiptului și să elibereze pe robii egiptului; de asemenea este însemnat faptul cum tocmai fiica sa să fie instrumentul care să zădărnicească planurile tatălui său, adică a lui Faraon. Viitorul eliberator al apăsătorului și baljocoriturii Israel a fost crescut tocmai în curțile regale a lui Faraon. Astfel Dumnezeu face ca mânia oamenilor să-l preamărească.—Psalm 76:11.

Separarea lui Moise de poporul său, și ajungerea lui în curțile Egiptene, se poate socoti ca o necesitate pentru a-l pregăti și educa pentru rolul de eliberator. Sub grija mamei sale adoptate el a învățat multe lucruri dela un mare număr de studenți din diferite țări cari veneau să studieze în școlile Egiptului, precum și dela profesorii Egiptului. Ca și un student capabil și excelent el putea să-și aleagă orice ramură a învățării și să prospereze; pare însă că el și-a ales milităria, căci se spune că era puternic în fapte. Astfel istoricul Iosephus se referă la marile servicii militare pe care Moise le-a pretat Egiptului. Probabil el a conchis că acest serviciu îi va fi de ajutor în cazul când va ajunge să fie conducătorul poporului său. El începea să-și deie seama că poporul său trebuie să se elibereze, și nu vedea altă cale decât forța.

În timpul ce Moise creștea și învăța pentru viitorul său rol de conducător, poporul său se cufunda de ce în ce în desperare și uita pe Dumnezeu. Ei se dădeau la idolatrie. Iosua le aduse aminte israeliților, când au fost în Canaan, că părinții lor au servit altor zei în Egipt. (Iosua 24:14) Ezekiel arată că israeliții practicau idolatria Egiptului în mod general, și că fiecare avea nevoie să fie chemat să se întoarcă la Dumnezeul său.—Ezekiel 20:7.

Dumnezeu a răsplătit lui Amram și femeii sale Iouchabe pentru pțuerea lor de credință într'însul. Familia lor însemnată, Moise, Milliam, și Aaron nu s'a născut din întâmplare în aceeaș casă. Că mama a fost o femeie neobișnuită e învederat, iar că Amram a fost un om al credinței este arătat în Evrei 11:23. Ambii părinți aveau credință umblând cu grijă și rugăciune înaintea lui Dumnezeu. Ei erau bogăți în credință și supunere față de Dumnezeu, și credința lor a fost răsplătită. Nu este de mirare deci că Dumnezeu să ridice trei servi atât de importanți din familia lor cum a fost Moise, Aaron și Miriam.

INTREBĂRI BEREANE

Ce plan criminal a pus Faraon la cale pentru nimicirea copiilor și pentru ce nu i-a reușit planul propus? Ce ordine a mai dat Faraon după aceea? § 1-3.

La ce măsură s'au înmulțit israeliții în cursul a două secole? Cum au rezistat cei credincioși persecuțiilor? § 4, 5.

Cine au fost părinții lui Moise, și ce știm despre dânsii? § 6, 9, 19.

Istoriceste întâmplarea cu adoptarea lui Moise de către fata lui Faraon. Cât timp a fost el alăptat de mamă-sa? § 10-13.